

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci navrhovateľa **P. R.**, bytom v M., ul. P. č. X. proti odporkyni **Sociálnej poisťovni v Bratislave**, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o invalidný dôchodok, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21. apríla 2008, č. k. 42Sd/20/2007-34, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 21. apríla 2008, č. k. 42Sd/20/2007-34, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 21. apríla 2008, č. k. 42Sd/20/2007-34, zrušil rozhodnutie odporkyne zo 14. novembra 2007 č.X. ktorým podľa § 29 ods. 1 písm. a), § 173j ods. 8, § 6 ods. 1, § 8 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 721/2004 Z. z. (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie invalidného dôchodku, s odôvodnením, že v rozhodnom období od 1. septembra 1997 do 11. septembra 2002 nepreukázal potrebnú dobu zamestnania aspoň 5 rokov. V rozhodnom období získal len 3

roky a 123 dní poistenia, preto nespĺňa jednu z podmienok vzniku nároku na invalidný dôchodok.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne treba zrušiť, lebo odporkyňa opakovane už po tretí krát rozhodla v rozpore s právnym názorom súdov, ktoré zrušili už predtým vydané rozhodnutia odporkyne v tejto istej veci a to tak Krajského súdu v Trnave, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Proti rozsudku krajského súdu podala včas odvolanie odporkyňa. Tvrdila, že krajský súd nesprávne právne posúdil vec a preto nesprávne vo veci rozhodol.

Podľa jej názoru aplikovať pri rozhodovaní o nároku na invalidný dôchodok výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedený v predchádzajúcom rozhodnutí z 30. mája 2007 č. 3 So 139/2006 by bolo možné len vtedy, ak by konkrétna právna norma pripúšťala pri rozhodovaní o nároku na dôchodky použitie prípadnej modifikácie výšky dôchodku.

Právna norma ustanovuje konkrétne a jednoznačné podmienky na nárok na niektorú z dávok dôchodkového zabezpečenia (poistenia). Nie je možné sa od nej odchyliť a v rozpore s ňou aplikovať právne zásady. Takýmto postupom by podľa názoru odporkyne konala nad rámec svojej právomoci.

Súčasne by bolo takéto rozhodnutie nezákonné, t.j. v rozpore splatným zákonom, čo by bol dôvod pre zrušenie rozhodnutia z dôvodu nezákonnosti. Priamo z § 173j zákona o sociálnom zabezpečení v znení zákona č. 222/2003 Z. z. jednoznačne vyplýva, že o nároku na invalidný dôchodok policajtov rozhoduje Sociálna poisťovňa. Podľa čl. 2 ústavy Slovenskej republiky je Sociálna poisťovňa oprávnená konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Trnave zmenil a napadnuté rozhodnutie odporkyne ako vecne správne potvrdil.

Navrhovateľ žiadal rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť a zároveň sa domáhal konečného rozhodnutia, ktoré bude Sociálna poisťovňa tak ako jej to ukladá zákon rešpektovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 250s v spojení s § 246c Občianskeho súdneho poriadku („ďalej len „OSP“) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu odporkyne nie je možné vyhovieť.

Odvolací súd predovšetkým dôrazne pripomína odporkyňi § 250r Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého je správny orgán, ktorého rozhodnutie bolo súdom zrušené viazaný pri ďalšom prejednaní veci právnym názorom súdu.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu vyslovenom v napadnutom rozhodnutí, že hoci odporkyňa požiadala o zaujatie stanoviska k veci zhodnotenia profesionálnej služby na účely nároku navrhovateľa na invalidný dôchodok Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky tak, ako jej to vyplynulo z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, neriadila sa jeho právnym názorom, vysloveným v ostatnej časti uvedeného rozsudku, hoci ním bola viazaná. Opätovne sa nezaoberala obsahom rozhodnutia o príspevku za službu a výškou príspevku, ktorý sa ku dňu 1. júla 2002 mal považovať za výsluhový dôchodok, nestal sa však výsluhovým dôchodkom, iba sa za takýto dôchodok považuje.

Nerozhodla tiež o žiadosti navrhovateľa o priznanie invalidného dôchodku s vykázaním dôb zamestnania v rozhodnom období, preto nemožno zistiť, aké obdobie považovala odporkyňa za rozhodné podľa § 29 ods. 4 a 5 zákona o sociálnom zabezpečení, a neodôvodnila vylúčenie doby profesionálnej služby z rozhodného obdobia.

Dobu profesionálnej služby možno totiž vylúčiť z doby potrebného zamestnania pre nárok na invalidný dôchodok v období posledných 10 rokov pred vznikom invalidity len vtedy, ak by navrhovateľovi vznikol nárok na výsluhový dôchodok. Skutočnosť, že navrhovateľovi vznikol nárok na príspevok za službu (ktorý sa za výsluhový dôchodok len považuje) nemá za následok vylúčenie obdobia profesionálnej služby pri skúmaní, či bola splnená podmienka získania potrebnej doby zamestnania 5 rokov v posledných 10 rokov pred vznikom invalidity. Ustanovenie § 29 ods. 7 zákona o sociálnom zabezpečení, podľa ktorého sa na dobu profesionálnej služby neprihliada, sa vzťahuje len na prípady, kedy žiadateľovi o dávku vznikol priamo nárok na výsluhový dôchodok. V prípade, ak žiadateľovi o invalidný dôchodok vznikol nárok na štátnu dávku sociálneho zabezpečenia, ktorou bol aj príspevok za

službu, nebola podľa zákona táto štátna sociálna dávka zmenená na výsluhový dôchodok a nárok na ňu nemohol vylúčiť hodnotenie doby profesionálnej služby príslušníka ozbrojeného zboru z doby zamestnania, a to ani vtedy, keď bola podľa zákona považovaná za výsluhový dôchodok. Iný výklad pojmu trvania zamestnania pre posudzovanie podmienky potrebnej doby zamestnania podľa § 29 zákona o sociálnom zabezpečení by nezodpovedal zákonu.

Opätovne treba preto zdôrazniť, že vznik nároku na príspevok za službu nemožno automaticky považovať za vznik nároku na výsluhový dôchodok a samotná skutočnosť, že navrhovateľovi vznikol nárok na príspevok za službu, považovaný neskôr za výsluhový dôchodok nemá za následok, že doba profesionálnej služby je vylúčená ako doba zamestnania pre zamestnania pre účely vzniku nároku na invalidný dôchodok.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie odporkyne nepovažoval za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. V novom konaní bude správny orgán viazaný právnym názorom krajského a odvolacieho súdu.

V prípade, že sa odporkyňa opätovne nebude riadiť právnym názorom vysloveným v oboch súdnych rozhodnutiach bude súd považovať jej konanie za nečinnosť a v ďalšom konaní postupovať podľa § 250u OSP.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko odporkyňa v konaní nebola úspešná, a navrhovateľovi žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 29. januára 2009

JUDr. Elena Závadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová